

Η Ελληνική Μουσική πορεία στο πέρασμα των χρόνων

Ρεμπέτικο Τραγούδι

Το ρεμπέτικο τραγούδι είναι ένα είδος ελληνικού λαϊκού τραγουδιού, το οποίο αρχικά εξέφρασε κοινωνικές ομάδες που ζούσαν στις φτωχογειτονιές των αστικών κέντρων. Αυτές αποτελούνταν από αγρότες που συγκεντρώθηκαν στις πόλεις εγκαταλείποντας την ύπαιθρο και από πρόσφυγες που κατέκλυσε την Ελλάδα μετά τους βαλκανικούς πολέμους. Οι ομάδες αυτές που διατήρησαν τη λαϊκή παράδοση και δημιούργησαν το ρεμπέτικο τραγούδι μην μπορώντας να ενταχθούν στο "επικρατούν σύστημα",

περιθωριοποιήθηκαν.

Μέχρι το 1922 οι δημιουργοί του ρεμπέτικου τραγουδιού είναι ανώνυμοι, τα τραγούδια γράφονται στον τεκέ και στη φυλακή και διαδίδονται προφορικά.

Ένα είδος ρεμπέτικου τραγουδιού είναι και το σμυρναίικο. Η Σμύρνη υπήρξε το σταυροδρόμι εκείνο στο

οποίο συναντήθηκαν οι μουσικές της Ανατολής και της Δύσης. Με την καταστροφή της Σμύρνης το 1922 και το τεράστιο κύμα προσφυγιάς που κατέκλυσε την Ελλάδα ήλθε και το αστικό σμυρναίικο τραγούδι. Έτσι, το λαϊκό τραγούδι δέχθηκε και τις επιδράσεις του μικρασιατικού. Οι Μικρασιάτες δημιουργοί για να μπορέσουν να επιβιώσουν φτιάχνουν μουσικά συγκροτήματα. Όργανά τους είναι το σαντούρι και το βιολί. Στην Κοκκινιά θα λειτουργήσουν οι ταβέρνες, που θα

τραγουδηθεί το ρεμπέτικο σμυρναίικο τραγούδι. Σε αυτά τα κέντρα θα ακουστούν τραγούδια για τον πόνο και τα βάσανα της προσφυγιάς, για τον τεκέ και το χασίς, θύματα του οποίου θα γίνουν πολλοί δημιουργοί του ρεμπέτικου τραγουδιού. Από τους πιο γνωστούς δημιουργούς του είναι οι Παπάζογλου, Σωφρονίου, Τούντας, Σκαρβέλης κ.ά.

Το καλοκαίρι του 1934 θα εμφανιστεί στον Πειραιά, στην ταβέρνα του Σαραντόπουλου, η "Τετράς η ξακουστή του Πειραιώς". Έτσι, δημιουργείται η πρώτη κομπανία με μπουζούκι και μπαγλαμά. Αυτοί οι τέσσερις είναι: ο Μάρκος Βαμβακάρης, ο Αντώνης Δελιάς, ο Μπάτης και ο Στράτος Παγιουμτζής.

Η ιστορία του ρεμπέτικου τραγουδιού περνάει σε άλλη φάση με το Βασίλη Τσιτσάνη («Αρχόντισσα», «θα πάω εκεί στην Αραπιά», «Ό,τι κι αν πω» ο οποίος καλείται να το "εξευγενίσει" και να το αποκαθάρει από καθετί πρόστυχο και "χαμηλό". Αυτό ακριβώς κατάφερε ο Τσιτσάνης, βγάζοντας το λαϊκό τραγούδι από το περιθώριο, όπου το είχαν τάξει τα "αντικοινωνικά και ανατολίτικα" στοιχεία του, για να το εντάξει σε μία νέα κοινωνική πραγματικότητα: στην ανατέλλουσα νέα τάξη της μεταπολεμικής Ελλάδας, το δυτικό πολιτικό προσανατολισμό και το αστικό όνειρο στο οποίο προσδοκά να ενσωματωθεί μία θολή εργατική τάξη, που στα προσωπικά και κοινωνικά της αδιέξοδα καταφεύγει στην

ονειροφαντασία του εξωτικού και στο άπιαστο όνειρο.

Εκτός όμως από τους δύο μεγάλους του ρεμπέτικου **(Βαμβακάρη-Τσιτσάνη)** υπάρχει και ένας μεγάλος αριθμός δημιουργών και ερμηνευτών.

Ανάμεσά τους οι: Μανώλης Χιώτης, Μιχάλης Γενίτσαρης, Δημήτρης Γκόγκος-Μπαγιαντέρας, Γιάννης Παπαϊωάννου, ο Γ. Δραγάτσης-Ογδοντάκης κ.ά. Ενώ από τους τραγουδιστές ξεχωρίζουν οι: Ρίτα Αμπατζή, Ρόζα Εσκενάζυ, Στελλάκης Περπινιάδης, Μαρίκα Νίνου, Ιωάννα Γεωργακοπούλου, Κώστας Ρούκουνας κ.ά. Τα τραγούδια τους έγιναν επιτυχία και έχουν φτάσει να τραγουδιούνται έως τις

μέρες μας. Ο Μανώλης Χιώτης μαζί με το Γιώργο Ζαμπέτα και το Γιώργο Μητσάκη, ταλαντούχοι συνθέτες, αλλά και ικανότατοι τραγουδιστές και μουσικοί ταυτόχρονα, προετοιμάζουν το έδαφος για το Χατζιδάκι και το Θεοδωράκη.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείς να επισκεφτείς την ιστοσελίδα:

<http://www.mygreek.fm/el/artists/Rembetiki-mousiki>

